

Arrest

nr. 169 067 van 3 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 11 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 december 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 januari 2016 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. SCHILLEBEEKS, die loco advocaat Z. MISKOVIC verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 april 2011 legt de verzoekende partij een verklaring wettelijke samenwoning af met dhr. D.L., van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 13 april 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie.

1.3. Op 26 september 2011 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. Op 14 februari 2012 stelt dhr. D.L. een einde aan de wettelijke samenwoning bij eenzijdige verklaring.

1.5. Op 26 maart 2012 wordt de verzoekende partij van ambtswege afgevoerd.

1.6. Op 5 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd.

Uit het de gegevens van het rijksrister blijkt dat de verklaring wettelijke samenwoning op 14.02.2012 eenzijdige werd stopgezet Kapellen.

Aangezien betrokkene niet meer op het Belgisch grondgebied verblijft, kan geen bijkomend onderzoek gevoerd worden zoals gesteld in artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt daarom ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet en van artikel 11, §2, vierde en vijfde lid van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betoogt in haar synthesesmemorie als volgt:

“a.

De omzendbrief van 13 december 2013 naar aanleiding van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26

september 2013 nr. 121/2013 wordt onder 11.1.9 gesteld :

11.1.9. De beëindiging van het verblijf van slachtoffers van echtelijk geweld Artikel 11, § 2, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 :

Artikel 11, § 2, vierde lid, voorziet enerzijds in een verbod een einde te maken aan het verblijf wanneer de betrokken persoon het bewijs levert dat hij slachtoffer is van een feit als bedoeld in de artikelen, 375, 398 tot 400, 402,403 en 405 van het Strafwetboek en anderzijds in de mogelijkheid, in de andere gevallen, om geen einde te maken aan het verblijf van de personen slachtoffer van huiselijk geweld en die bescherming nodig hebben. In het eerste geval kan het bewijs worden geleverd door een vonnis of dooreen proces verbaal met vaststellingen op heterdaad. In het tweede geval kan het om situaties gaan waar er geen vonnis is of die betrekking hebben op andere feiten (bijvoorbeeld psychologische intimidatie). Overweging B.22.4.

Uit voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof dient dan ook te worden vastgesteld dat steeds rekening moet worden gehouden met het element 'huiselijk geweld' bij een beslissing om het verblijfsrecht te beëindigen van een familielid van een Belg of Unieburger, slachtoffer van intra familiaal geweld. Zelfs wanneer het familielid niet voldoet aan de bijkomende voorwaarden in artikel 42quater § 4, 4° Vw, en dus géén bestaansmiddelen of ziekteverzekering heeft.

b.

Psychologische intimidatie wordt eveneens als geweldselement (cfr. Supra) weerhouden.

Uit het verloop van de feitelijkheden kan niet worden betwist dat er in casu sprake is én was van psychologische intimidatie en van psychisch geweld.

Elke vorm van geweld, ook psychologische intimidatie, houdt een beknutting in van de vrijheid, ontwikkeling en zelfontplooiing van het slachtoffer, in casu verzoekster.

Het psychisch geweld uit zich namelijk in sociale isolatie waarbij de partner volledig afhankelijk wordt gemaakt en dit op alle gebieden. Hij wil dat zij voor zowel informatie, sociale interactie en financiële bronnen afhankelijk is van hem.

Psychisch geweld kan gekarakteriseerd worden als dreigingen met fysiek geweld of intimidatie en controle van de andere persoon. Psychologisch geweld neemt vele vormen aan en kan worden gedefinieerd als de "directe toebrenging van mentale schade" of "het toebrengen van limieten aan het slachtoffer haar welzijn"

c.

Net als fysiek en seksueel geweld kunnen psychisch gewelddadige handelingen variëren van openlijk tot heel subtiel en komt in verschillende vormen voor.

De situatie tussen verzoekster en haar toenmalige partner houdt tevens emotioneel geweld in.

De heer D. (...) maakt misbruik van de samen woonst situatie en de daar uit resulterende afhankelijkheid van verzoekster.

Hij weet en beseft dat verzoekster naast hem nog niet de tijd of mogelijkheden heeft gehad om een sociaal leven uit te bouwen en afhankelijk is van de heer D. (...) zowel op financieel als op sociaal vlak.

Het feit dat bijna onmiddellijk na het bericht van de zwangerschap de heer D. (...) een einde stelt aan de wettelijke samenwoning waardoor verzoekster in een sociale eenzaamheid terechtkomt met het besef dat zij volledig afhankelijk is van haar partner leidt er dan ook toe dat verzoekster in een uitzichtloze situatie terechtkomt.

d.

Er kan dan ook niet ontkend worden dat in casu misbruik is gemaakt van de kwetsbare toestand van verzoekster hetgeen onder de uitsluitingsgronden vallen zoals in huidig middel aangehaald.

Er kan niet betwist worden dat misbruik is gemaakt van de kwetsbare toestand waarin verzoekster verkeerde ten gevolge van haar precaire sociale toestand en haar zwangerschap.

Uit deze elementen blijkt dan ook dat er geen einde kon worden gemaakt aan de verblijfstoestand van verzoekster.

Het door verzoekster aangewend middel is gegrond."

3.2. Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

3.3. Vooreerst dient erop te worden gewezen dat het door de verzoekende partij vermelde artikel 11, §2 van de vreemdelingenwet niet op haar van toepassing is. Artikel 11 van de vreemdelingenwet is van toepassing op familieleden van vreemdelingen die gemachtigd zijn in België te verblijven. De

verzoekende partij was wettelijk samenwonend met een Belg, waardoor de bepalingen van Titel II, Hoofdstuk 1 van de vreemdelingenwet “*Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg*” op haar van toepassing zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat deze genomen is op grond van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. In zoverre de verzoekende partij zich in haar enig middel beroept op de schending van artikel 11, §2, vierde en vijfde lid van de vreemdelingenwet, is het middel onontvankelijk.

3.4. De bestreden bijlage 21 is genomen in uitvoering van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

De bestreden beslissing motiveert dat het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2° van de vreemdelingenwet, wordt beëindigd, dat uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de verklaring wettelijke samenwoning op 14 februari 2012 eenzijdig werd stopgezet. Deze motieven worden door de verzoekende partij niet betwist.

3.5. De verzoekende partij betoogt dat steeds rekening dient gehouden te worden met het element ‘huiselijk geweld’ bij een beslissing om het verblijfsrecht te beëindigen van een familielid van een Belg of Unieburger, slachtoffer van intra familiaal geweld, zelfs wanneer een familielid niet voldoet aan de bijkomende voorwaarden van artikel 42^{quater}, §4, 4° van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij betoogt dat psychologische intimidatie eveneens als geweldselement kan worden weerhouden zoals blijkt uit de omzendbrief van 13 december 2013 en dat uit het verloop van de feitelikheden niet kan worden betwist dat er *in casu* sprake is en was van psychologische intimidatie en van psychisch geweld. Zij wijst erop dat de situatie tussen haar en haar toenmalige partner eveneens emotioneel geweld inhield. Zij stelt dat haar toenmalige partner beseft dat zij naast hem nog niet de tijd of mogelijkheid heeft gehad om een sociaal leven uit te bouwen en dat zij op sociaal en financieel vlak van hem afhankelijk is, dat het feit dat bijna onmiddellijk na het bericht van de zwangerschap dhr. D.L. een einde stelt aan de wettelijke samenwoning waardoor zij in feite in sociale eenzaamheid terechtkomt met het besef dat zij volledig afhankelijk is van haar partner er dan ook toe leidt dat zij in een uitzichtloze situatie terechtkomt, dat dan ook niet kan worden ontkend dat *in casu* misbruik is gemaakt van haar kwetsbare toestand hetgeen onder de uitsluitingsgronden valt. De verzoekende partij meent dat er dan ook geen einde kon worden gesteld aan haar verblijfstoestand.

3.6. De verzoekende partij werpt aldus de schending van artikel 42^{quater}, §4, 4° van de vreemdelingenwet op en meent dat zij valt onder de voormelde uitsluitingsgrond zodat haar verblijfsrecht niet kon beëindigd worden.

De verwerende partij argumenteert in haar nota met opmerkingen dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt gemotiveerd dat geen bijkomend onderzoek kon worden gevoerd in het licht van artikel 42^{quater} daar de verzoekende partij niet meer op het Belgische grondgebied aanwezig was.

In haar synthesesamenvatting weerlegt de verzoekende partij deze vaststelling niet, meer nog zij laat het desbetreffende motief in de bestreden beslissing geheel onbesproken.

De Raad stelt vast dat in het administratief dossier geen stukken aanwezig zijn die wijzen op huiselijk geweld of psychologisch misbruik, zodat de verwerende partij hieromtrent dan ook niet kon motiveren in de bestreden beslissing. Gelet op het gebrek aan elementen in het dossier en gelet op het gebrek aan mogelijkheid tot verder onderzoek voordat een beslissing tot beëindiging van verblijf werd genomen, komt het de Raad niet incorrect of kennelijk onredelijk voor het verblijfsrecht te beëindigen, nu het geregistreerd partnerschap, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2° van de vreemdelingenwet, werd beëindigd.

De Raad stelt voorts vast, zoals ook de verwerende partij betoogt in haar nota met opmerkingen, dat uit de gegevenshistoriek van de verzoekende partij blijkt dat de verzoekende partij op 26 maart 2012 van ambtswege werd afgevoerd, dat de verzoekende partij in het verzoekschrift erkent in 2012 het grondgebied te hebben verlaten en dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 7 maart 2012 door de verwerende partij een schrijven werd opgesteld gericht aan de verzoekende partij waarin werd gevraagd bijkomende stukken neer te leggen met het oog op de vervollediging van haar dossier. De verwerende partij betoogt terecht dat door gebrek aan gekende verblijfplaats op het Belgische grondgebied het schrijven haar niet ter kennis kon worden gebracht. Het was de verwerende partij dan ook onmogelijk een onderzoek te verrichten in het licht van artikel 42^{quater} voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Deze elementen die ook aangehaald worden in de nota met opmerkingen worden door de verzoekende partij niet weerlegd in de synthesesamenvatting. Zij beperkt zich tot de stelling dat het verblijfsrecht niet had mogen beëindigd worden gelet op artikel 42^{quater}, §4, 4° van de vreemdelingenwet daar er sprake is van psychologisch geweld.

De verwerende partij kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen die opgesomd worden in artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet als de verzoekende partij niet bereikbaar blijkt te zijn voor de verwerende partij om nadere info in dit verband te verstrekken.

In zoverre de verzoekende partij heden betoogt slachtoffer te zijn van psychologisch misbruik en stavingsstukken bijbrengt, wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (*cf.* bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat deze nieuwe elementen en documenten niet dienstig kunnen worden bijgebracht.

Een schending van artikel 42^{quater}, §4, 4° van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.7. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER